

»Hej, ali ni nikogar pri voglu?«

Naposled se prikaže od ulnjaka sem Miklavčeva žena, stara Zavratarica. Zdelo se mi je, da ima objokane oči.

»Kje imate očeta, mati?«

»Pred tednom smo ga pokopali!«

»Kako to?« vprašal sem začuden.

»Star je bil in pa prehladil se je še po vrhu. Ni ga več!«

Jako me je iznenadila nepričakovana novica in komaj sem verjel, da je res, kar mi je pripovedovala mej glasnim jokom Zavratarica. Tesno mi je prišlo krog srca in nisem si mogel kaj, da ne bi bil potočil tudi jaz solze za rajnim Miklavčem.

Dva dni potem, vernih duš dan zvečer, pa je vleklo tudi mene na pokopališče, kjer je poleg drugih mojih znancev počival pod hladno rušo tudi stari Zavratar. Prižgal sem lučico na njegovem grobu in pomolil za njegovo dušo. Pri tem pa so mi, kolikor sem se tudi branil raztresenosti, stopale pred oči razne podobe iz Miklavčevega življenja. Nekako čudno mi je bil prirastel k srcu stari mož, to sem videl nocoj. Spominjal sem se, kako rad me je imel stari Zavratar v življenju, kolikokrat in kako rad me je strigel, kako me izpraševal to in ono in koliko lepega mi je vedel povedati iz svojega življenja (to pa seveda le tedaj, če je bil mož pri dobri volji, ker sicer je bil stari Zavratar preje molčeč, nego zgovoren). Težko sem se ločil od njegove gomile oni večer.

* * *

Mladi čitatelj, ti ga izvestno nisi poznal tega blagega moža niti po imenu. Kako tudi, saj ni bil velikan po duhu, da bi bil zaslovel po učenosti, ali kako drugače. Pa bil je mož poštenjak vseskozi ta sosed in prijatelj moj, stari Zavratar. Rad sem ga imel.

Da si ga poznal, čitatelj mladi, prav gotovo bi ga bil čislal in spoštoval tudi ti in ga sčasoma znabiti tudi rad imel; — no toliko vem, da mnogo rajši, nego Jernuclovega Petra, tistega dolgega, saj veš.

Da pa veš, kaj je bil meni rajni Miklavč in zakaj sem ga rad imel, podajam ti tukaj teh par črtic iz njegovega življenja. P. P.

P e s n i k.

Sedí, sedí tam majhen mož,
Mu jopič je iz dragih kož;
Kdo neki bil bi ta možák?
Gotovo bogatin-velják!
Sedí, sedí tam dan in noč —
In piše, briše na vso moč;
Kaj neki dela, Bog le zná,
Ker nič od sebe vam ne dá!
Bajé, da piše „pesnice“,

Ki krasne so in mične vse,
Da nikdo takih pisal ni —
Tako o njih se govori . . .
O ta pač „pesnik“ velik bo,
Ker že sedaj sloví takó —
Kako mu neki je ime,
Da ga spoznajo vsi ljudjé?
Ki vrlo vrlé pesni kuje,
On Janezek se imenuje.

A. P.